איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל רעיונות, עובדות והנהגות מגדולי ישראל, על מדות טובות שמביאות לאהבת חזולת הנלמדות מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402

טל: 02-5671812 **פקס:** 077-7671812 **דוא"ל:** paypal: ahavemet@012.net.il

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן

כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש ב אדר-ב תשע"ו: הדלקת נרות: ירושלים 5:09 תל-אביב: 5:23 חיפה: 5:14 **מוצאי שבת:** ירושלים: 6:22 תל-אביב: 6:23 חיפה: 6:23 **ר"ת: 7:01**

פרשת פקודי

מופץ השבוע "בריאות ורפואה" – 91

ברכה לרעהו

ראוי לאדם לברך את רעהו, ובמיוחד אחרי שהשלים מלאכה חשובה!

נלמד, בדרך רמז, מהפסוק: "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה... ויברך אותם משה"... (פרק לט-מג)

וכתב רבי יהודה החסיד ז"ל (בספר חסידים ס' תתרכא-ב): כשאדם גומר מלאכה גדולה, צריכה ברכה. שהרי לאח ר שברא הקב"ה את עולמו ברכו שר העולם שנאמר "ישמח ה' במעשיו". וכן כשכלו מלאכת המשכן ברך אותם משה. וכן עשה דוד ושלמה, וכן חזקיהו. וכן הוא אומר "מי האיש אשר נטע כרם ולא חללו", שלא ברכו... ואם תאמר: למה נאמר ויברך אותם משה שתשרה שכינה במשכן והלא כבר הבטיחו הקב"ה "ושכנתי בתוכם"? אלא שהיה יראי שמא יגרום החטא.

צריך להבין מהו הכח שיש בברכה, או להבדיל, בקללה. מה יש בכוחו של הצדיק [או אפילו ה"הדיוט"] לפעול בברכתו. וכיצד יש - למשל - בכוחו של בלעם "הקוסם" לפעול בברכתו או בקללתו.

הרי כבר הבטחנו השי"ת בתורתו הקדושה: "ראה אני נותן לפניכם היום ברכה וקללה את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה'... והקללה אם לא תשמעו" (דברים יא). נמצא שהכל תלוי בקיום מצוות ה' ומה תועיל ברכה או קללה של אדם?!

על שאלה זו עמד הגאון **רבי זלמן סורוצקין** זצ"ל (בספרו **הדעה והדיבור** ח"א) וביאר, שהמברך מעורר בברכתו ובתפלתו את כוחות הטוב שבמתברך, שישמור את מצוות ה', וממילא יכלל בברכה האמורה בתורה. וכן המקלל מעורר את כוחות הטומאה שבאדם ומחטיאו ואז נכלל בקללה האמורה לעובר רצון ה'...

לפי"ז מתרץ רבי זלמן (בספרו **אזנים לתורה**) את השאלה: הנה בלעם אמר לאתון "לו יש חרב בידי כי עתה הרגתיך" מדוע הוצרך ל"חרב" הרי אם יש בכח פיו לקלל ולעקור אומה שלימה, וכי לא יכול להרוג את אתונו ע"י קללת פיו?!

ואולם לאור האמור מתורץ, שהרי כוחות הטוב או כוחות הטומאה שייכים רק באדם ולא בבהמה, לכן כדי להרוג את האתון הוצרך לחרב...

אמן אחר המברך...

כשלוש שנים לפני פטירתו של הגאון **רבי משה פיינשטיין** זצ"ל השתתף בסעודת ברית מילה של אחד מניניו, כל אלו שדרשו בסעודה ברכו אותו שיזכה להאריך ימים ולראות בחתונת הרך הנימול.

רבי משה השיב, כשדמעות בעיניו, שלכאורה ברכה זו לא תוכל להתקיים כי על פי דרך הטבע, מחמת זקנותו ומחלתו, מכל מקום ענה אחרי הברכה אמן בכל ליבו.

הוא המשיך ואמר כי למד לעשות כן מהנאמר אצל שרה אמנו, שהקפיד השי"ת על מה שצחקה שרה כשנתברכה בלידת בן. ולכאורה קשה: הרי הברכה היתה ממי שנדמו לערבים, על דבר שלא יתכן על פי דרך הטבע, ומדוע לא תצחק לברכה שכזו?

אלא הביאור הוא שהיה לה לומר "אמן, הלואי רבונו של עולם" שהרי לא יפלא מה' דבר (ויעויין בזה באג"מ יו"ד ח"ד סימן נא-א). ולכן - אמר רבי משה - גם ברכה מברכיו עשויה להתקיים, מה גם שמשיח עתיד לבוא בכל רגע. לכן עונה הוא אמן אחר המברכים בדרך זו, "הלוואי רבונו של עולם" שממנו לא יפלא דבר.

מאן מלכי רבנן

ברכת כהן...

סיפר הגאון **רבי יצחק ידידיה פרנקל** זצ"ל: בבחרותי כשלמדתי בעיר ורשא, נפוצה השמועה על בואו של **החפץ חיים** לעיר. התמלאתי ברצון עז לזכות לראותו מקרוב ולהקביל פניו.

ביום בואו יצאה ורשא היהודית על רבבות תושביה לחלוק את הכבוד הראוי לגדול הדור. הדוחק היה עצום והצפיפות נוראה. ייחלתי בתפלה לה' שמבוקשי יתמלא ואוכל להתבונן בו מקרוב.

והנה שמע ה' תפלתי ולפתע מצאתי עצמי קרוב מאוד לצדיק. ניצלתי את גודל השעה וצעקתי: "רבי! בבקשה יברכני". נתן בי הח"ח את עיניו ואמר: "ולמה שאתה לא תברך אותי"?...

לרגע נאלמתי דומיה, ואחר חשבתי: "הרבי הרי הוא כהן ואני ישראל"... מעין בת שחוק נראתה על פניו, ואז זכיתי לברכתו.

מאיר עיני ישראל

עלון "איש לרעהו" פרשת פקודי הוקדש לעילוי נשמת

מרת חיה שפרה בת ר' יהודה יעקב ז"ל

נלב"ע ד' אדר, ת.נ.צ.ב.ה.

הוקדש ע"י בנה ר' פנחס הלוי דיוידמן ומשפחתו שיחי' (מונסי)

זכות גדולה להיות שותף בהחזקת ותמיכת לומדי תורה!

נלמד מהפסוק: "בקע לגולגולת מחצית השקל... לעצת את אדני הקודש" (פרק לח–כו, כז)

וכתב החפץ חיים (עה"ת): ציוה הקב"ה לעשות מן הנדבות הללו האדנים, שעליהם יעמוד גוף המשכן, והוא כדי שיהיה לכל ישראל חלק בזה. וכן הדין עם הלומדים את התורה והמחזיקים אותה, כזה כן זה, מסייעים לקיום העולם ושניהם שותפים בזה.

על הפסוק "ויבוא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים" (שמות יז-ח) דרשו חז"ל (במכילתא) אין רפידים אלא רפיון ידים, לפי שרפו ישראל ידיהם מדברי תורה, לכך בא שונא עליהם.

ולכאורה הדברים תמוהים: וכי תורה לומדים בידים, ומהו פשר הלשון "שרפו ידיהם מדברי תורה"?!

וביאר כ"ק האדמו"ר – רבי משה יחיאל הלוי אפשטיין זצ"ל (בספרו **באר משה** - קרח) כי כוונת חז"ל, על רפיון בהחזקת תורה, כי העצה לנצח את עמלק היא בהחזקת תורה. הוא שאמר הכתוב "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל". היינו, כשיש החזקת תורה אזי "וגבר ישראל" ואולם "כאשר יניח ידו" ברפיון החזקת התורה אזי "וגבר עמלק".

זהו שאמר הכתוב (דברים כה-יח) "ויזנב בך כל הנחשלים אחריך". כי כל מלחמתו של עמלק היא לנתק את הקשר והחיבור שיש להמון העם עם לומדי התורה, ע"י שמרפה את ידיהם מהחזקת תורה שהרי לקיומם של המון העם הוא ההתחברות לתלמידי חכמים לומדי התורה, ככתוב "אתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום" וכמבואר בגמרא (כתובות קיא.). וזאת רק ע"י שהם תומכים בהם - שמחזיקים בממונם את לומדי התורה. וזה מה שעשה עמלק: "ויזנב בך".. עשה אותם כ"זנבות" שאין להם קשר עם הראש.

בועידה השנתית (ארה"ב-תשכו) עמד הגאון **רבי משה פיינשטיין** זצ"ל במשאו המאלף על חובתם של בעלי האמצעים לתמוך בלומדי תורה עניים, וכך אמר (בתרגום מאידיש):

בשעה שציוה השי"ת את משה כי בצלאל הוא אשר יבנה את המשכן, נאמר (שמות לא-ב) "ראה קראתי בשם בצלאל", וכן אמר משה לבני ישראל (שם לה-ל) "ראו קרא ה' בשם בצלאל". ויש להבין: מה ראו בעיניהם שבצלאל הוא זה הצריך לבנות את המשכן?

אלא הכוונה בזה, שכל הכוחות, הכשרונות, ושפע הברכה שאנו רואים שהשי"ת חנן בהם את האנשים, לזה בכה ולזה בכה, ולזה בעשירות. כל זה הוא רק כדי שהאדם יעשה באלו לכבוד שמים, כפי שאומרים חז"ל (אבות ו-יא) כל מה שברא הקב"ה בעולמו, לא ברא אלא לכבודו... כדי שהאדם יעשה במה שהשי"ת נתן לו, להגדלת כבוד שמים. ללימוד התורה ולקיים המצוות שהרי לזה נשלח האדם.

כל האנשים נשלחו לעשות את רצון השי"ת, ובוודאי יצטרכו לתת דין וחשבון לפני רבש"ע על כל דבר שעשו, ועל כל פרוטה שהשי"ת נתן להם, והם יענשו ח"ו אם מרדו בשליחותו. זה ביאור לשון הפסוק "ראו קראתי" - כולכם הלא רואים שבצלאל הוא השליח לבנין המשכן משום "ואמלא אותו רוח בחכמה ובתבונה". הוא יכול לעשות זאת כי אני הענקתי לו את היכולת רק כדי שיעשה רצוני בבנין המשכן.

וכך הוא בכוחות אחרים שהעניק הקב"ה לאדם כדי שישפיע על האחרים, או שהעניק עשירות לאדם, הוא רק כדי שיתמוך במוסדות התורה ובכל הדברים שבקדושה אשר הם מרבים כבוד שמים. אם עושה שליחות השי"ת הרי הוא המאושר באדם, ואשרי לו בזה ובבא, אבל אם לא עושה את שליחותו, יצטרך לתת דין וחשבון על כל מלאכה אשר בה השתמש בכוחות שהקב"ה נתן לו, ועל כל פרוטה שניתן לו, וח"ו יענש על זה שהיה מורד בשליחות ולקח את שהוענק לו, לעניני עוה"ז שלו.

"על מה הבכיה"?

פעם ערך "ועד הישיבות" מסיבת הוקרה לכמה מראשי ארגון ה"ג'וינט" - עסקנים אמריקאים, חילונים באורח חייהם. בזה אחר זה עלו גדולי ראשי הישיבות והכבירו עליהם שבחים על החזקת התורה ועל תמיכתם בלומדיה.

והנה מזכיר ועד הישיבות הרב משה דוד טננבאום זצ"ל, הזמין את הגאון **רבי עזרא עטיה** זצ"ל, ראש ישיבת פורת יוסף, לעלות לדוכן הנואמים.

עלה רבי עזרא לשאת את דבריו, פתח פיו כמי שמבקש לומר דבר-מה, וחשק את שפתיו. ניסה שוב לומר, והשתתק. הכל ציפו לשמוע את דבריו. הדממה היתה מוחלטת, והמתח מעיק. לבסוף פרץ בבכי מר רוטט ומרטיט...

נזעק הרב טננבאום אל הדוכן ושאל בבהלה, מה קרה? "מאומה לא קרה" - ענה רבי עזרא המתייפח - אבל אני חש שעדיין אנו בגלות. שכן אילו משיח היה בא, כלום היינו צריכים להתכנס לקבלת פנים להוקרת הנדיבים? הלא הם היו אלו שהיו מתכנסים להביע הוקרה ללומדי התורה, המאפשרים להם ליטול חלק בתורתם"!...

המורה

"לברנוביץ אני חוזר"!

כשפקד משבר כספי את הישיבה בברנוביץ, נאלץ הגאון **רבי אלחנן וסרמן** זצ"ל ליטול לידיו את מקל הנדודים כדי לערוך מגבית לישיבתו. הוא הגיע למנצ'סטר שבאנגליה ואז התרחש עמו מעשה מופלא:

משנכנס אל האכסניה שהיה אמור להתארח בה, התדפקה על דלתו יהודיה אלמונית, שהושיטה לידו תרומה גדולה בסך חמש מאות לירות שטרלינג עבור הישיבה.

האציל רבי אלחנן מברכותיו על ראש האשה נדיבת הלב ופטרה לשלום. הוא נטל את מזוודתו שעוד לא הספיק לפתוח, ופנה לשוב על עקבותיו לרכבת כשהוא מסביר למקבלי פניו: "לברנוביץ אני חוזר"!

ניסו לשדלו כי מאחר שכבר בא הנה כדאי שיתעכב, ויתעכב עוד ימים אחדים ויגייס סכום רציני לזמן ממושך יותר. אמר להם רבי אלחנן כהאי לישנא:

"אנוס הייתי לעזוב את הישיבה, ביטול תורה דרבים, מפני שכבר כלתה פרוטה האחרונה ולא יכלנו להמשיך. ואולם עכשיו שקיבלתי סכום מניח את הדעת, אין אני רשאי להתמהמה אפילו שעה קלה... אנו משועבדים להרבצת התורה בלבד"... ועוד באותו יום יצא לדרכו בחזרה לפולין.

אור אלחנן

"תוסיף עוד אברכים ואז תצליח"...

ראש כולל אברכים פנש בגאון **רבי משה שוואב** (ר"מ בית יוסף גייטסהעד) והתאונן בפניו מתוך יאוש, שהההצלחה אינו מאירה לו פנים, שאינו עומד בנטל הרודף על כתפיו.

שאלו רבי משה: "ומה תעשה עם האברכים בכולל? והשיב: "אין ברירה, אשלח כמה מהם".

אמר לו רבי משה: "זה טעות, ומכאן כשלונך! קבל על עצמך להוסיף עוד אברכים, תוסיף על עצמך עול, ורגש האחריות יפעם בקרבך **ואז תצליח**".

מערכי לב

על מעשי האדם להיות טהורים ונקיים מכל חשש גזל !

נלמד מהפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה"... (פרק לח–כא)

מבאר המלבי"ם: "משכן העדות" – שהמשכן עצמו היה עדות לכך על היות משה רבינו נקי כפים. לכן נקרא "משכן העדות" שהמשכן העיד שהכל נעשה באמונה, זאת מעצם העובדה ששרתה בו השכינה, מה שלא יתכן אילו היה במלאכה איזשהו סרך של עוון גזל.

חז"ל הקפידו לא לגרום מכשול גזל לאחרים

עד כמה נזהרו חז"ל בדיני ממונות, ניתן ללמוד ממה שמסופר בתלמוד ירושלמי (פאה פ"ז ה"ג) על רבי חנינא שהיה מוכר ב' מיני דבש, דבש דבורים ודבש פירות, ובטעות מכר לאנשים, שעברו דרכו, דבש של פירות [אף שדבש דבורים עדיף].

לאחר כמה ימים כשעברו שם אותם אנשים, הודיע להם רבי חנינא על טעותו. אמרו לו, כי דבש זה שניתן להם הוא בדיוק הדבש שהיו צריכים לו והוא טוב להם מדבש דבורים.

ואף שנתברר עתה לרבי חנינא שלא הטעה אותם, בכל זאת לא אבה להנות מאותן המעות שקיבל עבור הדבש, ובנה מהם בית הכנסת.

וכן הקפידו חז"ל במעשיהם שלא יגרמו מכשול גזל לאחרים. כפי שמסופר בגמרא ירושלמי (דמאי פ"ג-ה"ב) על רבי שמעון בר כהנא ורבי אליעזר שהלכו בדרך ועברו סמוך לאחד הכרמים. ביקש רבי שמעון להביא לו קיסם אחד מן הגדר כדי לנקר בו את עיניו. אך מיד חזר בו מבקשתו. ומדוע? הרי אין אדם מקפיד על דבר פעוט כזה?

אלא משום החשש שמא יראו אנשים במעשהו ויקחו גם הם, שכן כל אחד יאמר: מה כבר נפחת מן הגדר אם אקח קיסם אחד... עד שלא ישאר מן הגדר מאומה...

האם בעל חנות מרשה ש"יטעמו" מפירותיו?

מכאן יש ללמוד מוסר השכל, ולהוכיח בתוכחה גלויה את אותם אנשים הנוהגים להכנס לחנות פירות או קיטניות (פיצוחים) וכיוצא באלו, ומורים התר לעצמם "לטעום" משהו או "להתכבד"... כי זה באמת דבר קטן פחות משוה פרוטה ומדוע שיקפיד בעל הבית, ובמיוחד שיש צד שיקנה לבסוף סחורה זו. אך באמת ישנה בדרך כלל הקפדה של בעל הבית, שכן טעימה לטעימה מצטרפת לחשבון גדול, וכמו בקיסם מהגדר, כך במקרה זה, יש בצרוף הרבים להפסיד לבעל הבית הפסד מרובה, ואף שמפני הנימוס מראה שמוחל, אך יתכן כי בלבו פנימה אין מחילתו שלימה.

ואין בדברינו אלה מדת חסידות בעלמא. אלא יש כאן חשש איסור גזל ממש, ואף שאדם יראה לעיניים ונדמה לו שאין זה נורא כל כך, אך הקב"ה רואה ללבב... וזה לכל הפחות מזכיר לנו שבכך היתה עיקר חומרת עוונם של אנשי דור המבול כפי שאמרו חז"ל כיצד היו אנשי דור המבול חומסים זה מזה, הובאו דבריהם ב**מעם לועז** בנוסח זה:

"בראותם אחד מביא מטען של פירות לשוק כדי למוכרם ולהרויח משהו, הם הערימו עליו לאכול כל פירותיו בלי שיוכל לתבוע אותם כלום. כיצד? כל אחד מהם בא לפניו והיה אומר שהוא רוצה לקנות ממנו, ובעוד הוא שואל אותו בכמה הוא מוכר, היה הולך ואוכל מן הפירות [כאילו רוצה רק לטעום...] ואח"כ הוא מחפש תרוץ שלא לקנות, בטענו שאינם טובים, או שהמחיר יקר בשבילו, או שהיה נותן לו איזה פרוטה מזוייפת. וכיוצא בזה. וכשכל אחד היה עושה כך, הם היו מרוקנים את החנווני מפירותיו, ולא היה יכול לתבוע אותם מיד אחד מהם, כי הם היו משיבים לו שאכלו מעט, כדי לטעום אם הפירות טובים. כי כך דרכם של כל אלו ההולכים לקנות פירות. והם טוענים כך בפני הדיינים. וככל שבעל הדין צווח, אין אדם שיצדיק אותו, אבל הקב"ה הבוחן כליות ולב ידע כי כוונתם לגזל".

העולם אינו הפקר...

בחצירו של אחד מגדולי התורה בבני ברק גדלים זה כמה עשרות שנים עצי אתרוגים הידועים ביחוסם ובכשרותם עפ"י המלצת **החזון איש**.

יום אחד לפני חג הסוכות והיה זה בשנת השמיטה. נכנסו לחצרו אנשים רבים וקטפו אתרוגי שביעית בלי לשאול את רשותו של בעל החצר.

כמובן עשו זאת עפ"י ההלכה הקובעת שאתרוגי שביעית מופקרים הם לכל מאן דבעי, אך דא עקא שאותם אנשים לא חסו על העצים, ותלשו את האתרוגים מן העץ בצורה מאוד לא תרבותית... עד כדי כך שכמה מן העצים ניזוקו.

כאשר סיפרו זאת לגאון **רבי ישראל יעקב קנייבסקי – הסטייפלער** זצ"ל הגיב ואמר: "אמנם פירות שביעית הפקר הם. אבל העולם אינו הפקר"...

נקי כפיים ובר–לבב

יום אחד ביקש הגאון **רבי אברהם גנחובסקי** זצ"ל מתלמידו בישיבת טשיבין, פיסת נייר ריק כדי לרשום איזה דבר הלכה שנתחדש לו. לקח הבחור דף ריק שהיה מונח על השולחן במשרד הישיבה והגישו לרבי אברהם.

מיד אמר לו לתלמיד שבדף זה אינו יכול להשתמש כיון שזה רכוש הישיבה. כאשר נשתומם הבחור ותמה הרי כל הזמן הישיבה מחלקת דפים לבחורים לצורך חידושי תורתם, אם כן מה מקרה זה שונה?!

הסביר לו רבי אברהם במתק לשונו שהישיבה מחלקת לבחורים לכל צרכיהם, וכיון שכך הרגילות, הרי זה נחשב ברשותה, אבל כאשר אני לוקח לעצמי, הרי אין זה אלא לפעמים, על כן כל פעם שאני משתמש בדף של הישיבה אני מבקש רשות מהמנהל, אבל עכשיו הוא אינו נוכח כאן וא"כ מבקש אני ממך אולי יש לך דף אחר...

ומעשה באחד מתלמידי רבי אברהם שרצה לשמשו, וכאשר ראה שהוצרך לסידור, הגיש לפניו את סדורו הגדול של השליח ציבור [בזמן שהש"ץ לא היה זקוק להשתמש בו].

מיאן רבי אברהם להשתמש בסידור, ולקח לעצמו סידור רגיל. וכאשר שאלו התלמיד לאחר מכן מדוע סירב? השיב רבי אברהם, שהבית הכנסת קנה סידור זה בדמים יקרים יותר מסידור רגיל כדי שישמש את השליח ציבור ולא כדי שישמש את היחידים בבית הכנסת.

עוד מספר תלמיד: באחת השבתות בעת תפלת שחרית נפל לרבי אברהם כפתור ממעילו ומכיון שהיה מוקצה השאירו שם.

במוצאי שבת שלח שליח להביא את הכפתור והכפתור נתפר במעילו. אמנם רבי אברהם נמנע מללבוש את המעיל, ולא הבינו טעמו. לאחר כמה ימים נתברר שרבי אברהם חשב שכבר התייאש הוא עצמו מהכפתור, ואם כן זכה בו בעל המקום, ועל כן התקשר רבי אברהם לאותו גבאי לבקש ממנו רשות שיתן לו את הכפתור, ורק לאחר שנתן לו רשות הסכים רבי אברהם ללבוש את המעיל.

אגן הסהר

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

שמחה נטו!!! / הרב נפתלי וינברג

'מזל טוב!' מזל טוב לבחור נוסף שהתארס לאחר שהצטרף למשפחות שהתאגדו במיזם החדש שיטפל במצוקת הדיור החרדית בדרך **היחידה** הקיימת.

הוא לומד בישיבה מכובדת. בחור טוב מבית טוב שהחליט ששמחתו הפרטית צריכה גם להיות שמחת הוריו ומשפחת אשתו. הוא התארס "ללא התחייבויות".

לאחר החתונה הוא יעבור ללמוד בכולל, והיא תמשיך לעבוד. ההורים משני הצדדים יממנו את הוצאות החתונה, הרהיטים ושכירות של "שנה ראשונה". מעבר לכך אין כל התחייבות, וכל אחד יתמוך בזוג בהתאם ליכולתו.

הם שמחים. אין לחץ. ובחתונה ירקדו באמת מעומק הלב!

* * *

כל משפחה נפלאה שמצטרפת למיזם, מעוררת אותנו לחשוב אודות הרבים האחרים. נתייחס לדוגמא לבחור ששמו הבדוי 'נח'. הוריו גידלו אותו על טהרת הקודש, התורה היא עבורו סם חיים, ממש "כי הם חיינו ואורך ימינו". פשוט לו שהשנים הבאות יעברו עליו בכולל. "עול הפרנסה" לא יוטל עליו אפילו לרגע, כאשר מי שיתייצב שם במקומו זו אשתו, הוריה או הוריו.

למרות שהכל לכאורה זורם, מוטל עליו לבחון האם אלו שהריחיים ייפלו על צווארם מוכנים לכך **בלב שלם**? הלוא יש לנו מסורה **מגדולי עולם זי"ע** שאפילו את בית המקדש לא בונים אם זה על חשבון מישהו אחר? אז האם כאן זה לא על חשבון מישהו?! נקודה למחשבה.

סיפר לי אברך אחר, שלאחר ארוסיו יעץ לו הר"מ שלו לקפוץ למים, ולחתום על חוזה לדירה טובה. הוא עצמו היה גדוש במידת הביטחון במידה מספקת כדי לעשות זאת, אך הוא עצר וחשב:

ומה עם הורי? האם הצעד הזה לא יצער אותם? ומה עם הורי כלתי, האם החתימה הזו לא תעמיד אותם מול הקיר, "אין מה לעשות, כבר נחתם חוזה - עכשיו צריך לשלם..." וכך, כדי למנוע מדור ההורים כאב ולחץ, התפשר על דירה בדמי מפתח, וזה היה לשביעות רצון כולם

* * *

נתקדם שלב נוסף.

'נח' הסתדר איכשהו בצמצום רב במשך השנים, שכר הלימוד של ילדיו המרובים בלי עין הרע שולם בזמן, כמו יתר ההוצאות של מחיה, חשמל, מים וכו' עדיין תומכים בו. כעת הוא ניצב לקראת נישואי ילדיו שלו.

האם גם אז הוא מצפה שהעול ייפול על כתפי דור הסבים והסבתות? אותם אלה שעליהם רובץ עדיין עול החובות שנח זיכה אותם בהם כאשר התחתן...?! הרי הם כבר מזדקנים, ולא בקו הבריאות במאה אחוז, עד כמה אפשר לצפות מהם?!

אז מה הפתרון האולטימטיבי שלו? גמחי"ם או אסיפת כספים! האם יש להם זכות לבקש כסף בחינם? האם הוא בעצמו דאג לזה כל השנים? ואם לא דאג עד עכשיו, מדוע עכשיו הוא מתעורר?! הרי "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך"... ואם הוא מתרוצץ מגמ"ח לגמ"ח, האם גם עם הלחץ הזה הוא מסוגל להתרכז בלימוד, משוש חייו?

והדברים ידועים- - -

חז"ל הורו לנו להיות בבחינת 'חכם הרואה את הנולד', וזה כולל שני היבטים. ראשית, אל תפיל את העול שלך על אחרים - תהיה עצמאי, שב עם בני ביתך ותעשה תוכנית איך תסתדר. או שהמשפחה היא בדרגה גבוהה של הסתפקות במועט ושמחים בחלקם כמו שרואים היום ב"ה בעלי משפחות רבות לומדים בכולל לאורך שנים, ביתם מלא שמחה ואושר ויש להם סייעתא דשמייא מיוחדת לכך, אבל יש שלצערנו לא מסוגלים לכך והדבר יוביל אצלם לבעיות בתחום הבריאות ובתחום השלום בית ועלול להביא לפירוק כל המשפחה.

חז"ל אומרים (מ"ר משפטים לא-יב,יד) שייסורי העוני הם הגרועים מכל הייסורים. נשאלת השאלה, האם עוני יותר גרוע ממחלות? אלא הפשט שעוני מסוגל ליצור אחריו שובל ארוך של בעיות, הן בבריאות הן בשלום בית וכו'.

מסקנה: סגנון ואיכות החיים, הם לא שאלות "קטנות" ולא "צדדיות", אלא שאלות של פיקוח נפש כפשוטו - ובשאלות הרות גורל, של פיקוח נפש, לא מתייעץ אדם עם הר"מ שלו - כי אם עם **מרנן ורבנן זקני הדור שליט"א!**

רבי המובהק **הגרי"ז גוסטמאן** זצ"ל - שהיה דיין עוד אצל ה**גרח"ע גרודז'ינסקי** זצ"ל בווילנא ואשר גדלותו אינה צריכה את הסכמתי - כשנשאל בנושא זה היה אומר שהבעל צריך לפרנס את המשפחה, ומוטב שיעשה זאת במלאכת קודש של חיזוק התורה והדת כמו הרבצת תורה, פסיקת הלכה, חינוך תורני וכיוצא באלו. אך בכל מקרה האחריות והחובה עליו.

* * *

מי שמעוניין להצטרף למיזם החדש של משפחות שמחתנות ללא התחייבויות וללא לחצים, מוזמן לפנות ל**הרב צבי יוסף רוזנפלד** 0548-4520729

מבצע החיבורים השני של "הליגה למלחמה בשחפת" בשיתוף "מכון אהבת אמת" יוצא לדרך

בחורי הישיבות הק' מוזמנים לשלוח חיבורים בנושא 'מניעה מעישון' – בו מתמקד המבצע הנוכחי. פרס ראשון – 1000 ₪ 4 פרסים בסך 500 ₪ 35 פרסים בסך 200 ₪

הכתובת למשלוח: 1) אצל הנציגים בישיבות 2) ת.ד. 1008, מיקוד 9100901 ירושלים 3) בפקס 02-5375618

[דרושים נציגים בישיבות הק' שירכזו את המאמרים עם מתן שכרה בצידה, נא לפנות ל-02-5380936]

תנאי המבצע: במסגרת המבצע מוזמנים בחורי ישיבות לשלוח חיבור בכתב, שיתייחס למניעת עישון. - "נמק לפי ראות עיניך מה גרוע כל כך באותה סיגריה יחידה שברגע של קלות דעת מוכנסת לפה צעיר".

1) על החיבור להכיל תוכן מקורי, מעניין ומשכנע בכל סגנון שתבחר: הלכתי / אגדי / סיפורי / פובליציסטי / מוסרי / היתולי / ספרותי / מחקרי וכדו'.

2) אורך החיבור בין 500-200 מילה בכתב יד ברור וקריא (עדיף מודפס במחשב)

3) יש לציין שם, כתובת ומספר טלפון מדויקים של השולח. במידה והסיפור נסוב על אדם מסוים, יש לציין גם את פרטיו. (המעונין שפרטיו ישארו חסויים, יציין זאת במפורש)

4) על החומר להגיע לא יאוחר מראש חודש אייר תשע"ו

5) החומרים לא יוחזרו אלא יהפכו להיות רכוש 'הליגה למלחמה בשחפת ובמחלות ריאה – סניף ירושלים', ולו שמורה הזכות, לפרסמם לתועלת הציבור – ללא בקשת רשות נוספת מהשולח [אלא אם צויין אחרת] ובמידת הצורך לערוך ולעבד את החומר.

בהצלחה